

Народжена словом

Відома вчителька, письменниця та громадська діячка Ірина Мізюк святкує 80-річчя

Виростити себе із зернинки, з пагінчика, зі Слова. Того самого, животворящого, яке було на початку і з якого постало все суще. Того, що стало духом, який «тіло рве до бою». Саме це Слово народило Вчителя-україніста МІЗЮК Ірину Леонтіївну.

Народилася вона у 1941 році. Первінка в родині лісничого. Серед лісового різнотрав'я, заколисуване пташиними хорами, росло дівчатко.

А потім війна. Батька забронювали. Усе дитинство Ірини – це Мама. Вона жертовно несла своє материнське щастя, переливала в трійко діток багатющу свою душу.

Згодом школа. Іринці завжди було цікаво пізнавати щось нове. Можливо, тому на підсвідомому рівні народилася потреба залишитися у ній назавжди.

Студентські роки Ірини прошелестіли фоліантами у Львові та Дрогобичі. По закінченні інституту мала зробити вибір: школа чи наука (отримала рекомендацію в аспірантуру). За направленням поїхала на роботу на рідну Рівненщину. Вчила української мови, літератури, музики малих поліщуків і водночас складала кандидатські екзамен, закоординувала тему наукової роботи в інституті мовознавства АН України, почала науковий пошук.

І все-таки школа перемогла.

Сльози, зриви, падіння. І серед невдач – чисті дитячі очі. Вони питали, чекали, сподівалися... І вона пішла за ними.

Перше визнання прийшло ще в сімдесяті, коли працювала в Клеванській СШ№2 Рівненського району. Після чергової перевірки школи відділом освіти в районці з'явилася стаття «Чародійка» про непересічність молоді освітянки. Становлення як вчителя відбулося в ЗОШ№13 м. Рівне:

1991 року за-снувала літературний гурток «Світанок». Щочетверга збирались «світанчата» коло Слова на заняття. Йшла велика робота душі. Для «Світанку» пані Ірина – і світла Муза, і щаслива Доля. А передусім – велика трудівниця, самовідданою працею

якої стверджувалося багато молодих обдарувань.

Матеріали фольклорних експедицій учасників «Світанку» не раз публікувалися в спеціальних збірках.

Нині світанчата (їх цілий зіркопад!) несуть її Слово, бережуть пам'ять і тепло. Хоч Іван Сорока та Микола Бичков стали лікарями, Оксани Коритнюк та Войцещук – інженерами, а брати Мізюки та Віктор Андрієнко – фізиками-екс-

периментаторами, вони не згасли як зірочки-світанчата. Ірина Леонтіївна вірить, що довіку це творчі особистості, «світанкові» діти, яких не уразять мікроби підлості, відступництва, міщанства.

За значний особистий внесок у розвиток національної освіти, впровадження нових методів навчання і виховання молоді 20 червня 1996 року їй було присвоєно звання «Заслужений учитель України». Маючи всі можливі державні регалії, педагогічне визнання Ірина Леонтіївна у свої 80 переконана, що все ще тільки починається.

Найбільшою втіхою для Ірини Леонтіївни є її улюблені сини Ігор та Роман. Додають наснаги гомінливі внученята та маленький правнук. Саме з думок і турбот про них починається і закінчується кожний її день. А душевну втіху, життєві сили черпає в лісовому затишку.

Хай потоки запашних пелюсток встеляють Ваші будні, незабутня Ірино Леонтіївно. Із днем уродин!

Колектив ЗОШ №13, м. Рівне